

Marjon
Hoffman

Word nooit
besties met
een
influencer...

Illustraties Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als je broer verslaafd is aan
noedels, dan mogen je ouders
best iets verzinnen om hem af
te laten kicken!

Regel 1

Ik loop de trap af om te gaan ontbijten en ruik iets wat ik nog nooit geroken heb. Als ik de keuken in kom, zie ik dat Kees iets aan het klaarmaken is.

‘Wat maak jij?’ vraag ik.

‘Noedels,’ bromt Kees, ‘en die ga ik helemaal alleen opeten, dus je hoeft er niet om te zeuren, nerd!’

Ik schud mijn hoofd en kijk naar de slierten in de kom. Ik moet er echt niet aan denken om zoiets als ontbijt te eten, dus pak ik twee boterhammen en stop ze in de broodrooster. Terwijl ik op mijn toast wacht, roert Kees in zijn noedels en daarna doet hij er een theelepels sambal bij en een handje gedroogde uitjes.

‘Gadver...’ mompelt ik, ‘hoe kun je daar nou mee ontbijten!’

Maar Kees haalt zijn schouders op. ‘Bemoei je er niet mee, nerd!’ bromt hij, en hij gaat in de huiskamer zitten, waar hij de sliertjes onsmakelijk

luidruchtig naar binnen slurpt.
Ik smeer boter op mijn warme
geroosterde boterhammen en leg
er een plakje kaas op, dat meteen
smelt. 'Mmm...' mompel ik
tevreden en ik blijf lekker in de keuken staan om
mijn toastjes te eten, zodat ik niet naar dat vieze
geslurp en gesmak van mijn broer hoeft te luisteren.

Als ik 's middags thuiskom uit school en lekker
met mijn huiswerk aan de keukentafel zit, komt
Kees ook net thuis. Hij loopt meteen door naar de
keuken en trekt alle kastjes open. 'Zijn er nog
noedels?' vraagt hij. 'Please zeg me dat er noedels
zijn!'

Ik kijk op van mijn huiswerk. 'Alweer? Die heb je
vanmorgen toch ook al gegeten?' vraag ik verbaasd.
Maar dat ziet Kees anders: 'Ik kan niet zonder
noedels, ik MOET noedels hebben!' jammert hij en
midden in het open- en dichtgaan van de deurtjes
klinkt er ineens een zucht van verlichting. 'Ah!
Thank you Lord, er zijn nog noedels!' roept Kees.
Ik probeer me op mijn huiswerk te concentreren
terwijl Kees de waterkoker aanzet. Als hij de noedels
en het kokende water in een kom heeft gedaan

begint hij meteen te eten en ik hoor de noedels breken in zijn mond.

‘Gadver, die noedels zijn niet eens gaar...’ roep ik, terwijl ik vol afschuw naar het gekraak van de keiharde slierten luister.

‘Wat weet jij er nou van, nerd! Ik vind ze juist lekker zo!’

Ik schud mijn hoofd en probeer me weer te concentreren op mijn huiswerk, maar dat valt niet mee met dat harde geknaag van Kees.

Gelukkig staat hij op en gaat hij naar de gang om zijn jas te pakken. ‘Doei nerd, ik ga lekker nieuwe noedels kopen!’ roept hij.

Als mijn moeder die avond een pan pasta aan het opwarmen is, valt het haar op dat er iemand in de keuken bezig is geweest die niet heeft opgeruimd.

‘Wie laat die keuken toch zo achter?’ moppert ze.

‘Kees!’ roep ik vanuit de woonkamer. ‘Kees maakt daar de hele tijd noedels.’

Mijn moeder fronst. ‘Noedels?’

Ik loop naar haar toe. ‘En die eet hij het liefst rauw,’ vertel ik.

Mijn moeder gruwelt al bij de gedachte, maar dan komt Kees binnen met een volle tas van de super-

markt. Vol trots zet hij die op de keukentafel.
'Wat is dat allemaal?!' roept mijn moeder.
'Noedels!' lacht Kees. 'Ze waren in de aanbieding,
toen heb ik dat hele schap gewoon leeggekocht met
m'n zakgeld, want ik MOET noedels hebben!'
Mijn moeder loopt op de boodschappentas af en
trekt er een pakje noedels uit. 'Dit is junkfood, Kees!
En o, moet je kijken hoeveel E-nummers... Het is
gewoon een hele berg gif die je in jezelf stopt...'
Ik knik. 'Ja, en dan eet hij ze ook nog eens rauw!'
'Hou je kop, nerd!' snauwt Kees.

Na het avondeten zie ik Kees achter mijn vader langs
naar zijn kamer sneaken met een bak noedels en
's nachts word ik wakker van gekraak uit zijn kamer.
Ik herken het geluid meteen: het zijn
ongekookte noedels, die Kees nu dus
ook al midden in de nacht aan het
opknagen is.

Kees blijft maar noedels opwarmen:
aan het ontbijt, op school, en als hij
thuiskomt snelt hij meteen naar de
keuken om zichzelf opnieuw op noedels
te trakteren.

'YES! Noedels!' lacht Kees terwijl hij het pak open-

scheurt. 'Zo lekker dat er zo veel noedels zijn!' 'Mama gaat zo nog koken, hè,' zeg ik voorzichtig. 'Bemoei je er niet mee!' snauwt Kees. 'Ik heb noedels nodig, zonder noedels kan ik niet functioneren!'

Ik haal mijn schouders op en hoor Kees met veel kabaal een kom pakken om zijn noedels in te maken, en als hij er water bij heeft gegooid, kauwt hij op de krakende noedels en slurpt hij het vocht waar ze in drijven naar binnen als een soort varken. 'Eet niet zo smerig, zeg!' zeg ik geërgerd. Kees' hele mond is vettig van de vieze slierten en ons hele huis stinkt naar noedels.

Als mijn moeder thuiskomt, ruikt ze het meteen. 'Ruik ik nou alweer die noedels?' vraagt ze, en zuchtend zet ze twee boodschappentassen op het aanrecht.

'Ja, Kees heeft weer noedels gemaakt,' antwoord ik. 'Maar ik heb allemaal lekkere boodschappen gehaald!'

'Dat kan er heus nog wel bij, hoor!' roept Kees vanuit de woonkamer en hij komt mijn moeder helpen met boodschappen uitpakken terwijl hij ondertussen bestudeert wat ze allemaal gekocht heeft.

‘Ophouden Kees!’ zegt ze streng. ‘Ik ga nu nasi maken, dus hup-hup, uit mijn keuken, ga maar even iets voor jezelf doen.’

Kees is echt bezeten van noedels, want een half uur na het eten sluipt hij alweer naar de keuken. Maar dat lukt hem niet zonder dat onze ouders het merken, want die zitten nog aan de eettafel. ‘Mag ik noedels?’ vraagt Kees daarom maar. Mijn vader kijkt hem verbaasd aan. ‘Noedels? We hebben net gegeten!’

‘Ja, weet ik, maar ik heb honger,’ klaagt Kees.

‘En ik heb ze zelf betaald, dus mag het?’

Mijn ouders kijken hem allebei aan met een lege blik, en dat vat Kees dan ook meteen als een ‘ja’ op.

Zodra hij naar zijn kamer is, spreekt mijn moeder haar bezorgdheid uit. ‘Ik vind het echt niet gezond hoor, hoeveel bakken van die noedels eet die jongen op een dag? Een stuk of vier, vijf, dat kan toch niet goed voor je zijn...?’

Mijn vader schudt zijn hoofd.

‘Maar wat moeten we hier nou mee?’ vraagt mijn moeder. ‘Hij blijft maar om die rotnoedels zeuren.’ Mijn vader en ik denken na.

‘Een noedelverbod?’ stel ik voor, maar mijn ouders denken niet dat dat de oplossing is.

‘Nee, we moeten iets slimmers verzinnen,’ zegt mijn moeder, en dan komt mijn vader ineens met een idee.

‘Ik heb laatst in de krant een artikel gelezen over een dieetdokter uit Amerika. Hij liet zijn patiënten verplicht de eerste tien dagen van het dieet alleen maar eten wat ze het allerlekkerste vonden. Dan zei iemand bijvoorbeeld “Ik snoep het liefst paprika-chips”, en dan moest diegene verplicht alleen maar paprikachips eten, haha! Nou, dat komt dan al gauw je neus uit, hoor!’

Mijn moeder en ik moeten allebei lachen, wat een goed idee!

‘We gaan Kees gewoon verplichten om noedels te

eten en niets anders meer: alleen noedels! Hij gaat op het noedeldieet!’ lacht mijn moeder.

De volgende dag geven mijn ouders Kees de keuze tussen één keer in de week noedels of zoveel noedels als hij wil, maar dan ook niks anders dan noedels. Kees kan zijn geluk niet op. ‘Zoveel noedels als ik wil, natuurlijk!’ lacht hij, maar daarna kijkt hij een beetje ongelovig naar mijn ouders. ‘Guys, is dit echt? Of maken jullie een grapje?’

Mijn ouders schudden allebei hun hoofd. ‘Nee, we maken zeker geen grapje,’ zegt mijn vader. ‘Jij kiest voor het noedeldieet en de enige regel is: je mag zoveel noedels eten als je wil, maar echt alleen maar noedels en niets anders dan noedels!’

Kees glundert van blijdschap en gaat ze meteen weer maken. ‘Mag ik er echt zoveel als ik maar wil?’ gilt hij vanuit de keuken.

‘Jazeker!’ antwoordt mijn moeder. ‘Eet maar lekker, maar nogmaals: uitsluitend noedels!’

Kees vindt het allang best en loopt de hele avond op en neer om nieuwe bakken met noedels te maken. Ook de volgende ochtend zit hij met noedels tegenover me, alleen valt het me op dat hij ze dit keer niet helemaal opeet.

‘Hoef je je noedels niet?’ vraag ik aan Kees, terwijl hij verveeld in zijn bak roert.

‘Ik heb gisteren al een shitload aan noedels gegeten,’ bromt hij terug.

Als ik uit school kom, heeft mijn moeder lekkere koeken op tafel gezet.

‘Mmm, lekker!’ roep ik, en ik pak meteen een koek van de schaal.

Maar als Kees er ook eentje wil pakken, duwt mijn moeder zijn hand weg. ‘Nee, jij niet. Maar je mag wel lekker noedels pakken,’ zegt ze met een lach.

‘Pfff...’ zucht Kees en hij sloft naar de keuken om de waterkoker aan te zetten, terwijl mijn moeder mij een knipoog geeft.

Als we ’s avonds aan tafel zitten, zet mijn moeder een grote pan met rijst neer en kipsaté.

‘Lekker, schat!’ zegt mijn vader.

Ik heb er ook heel veel zin in, net als Kees, maar die mag alleen maar noedels.

‘Mag ik echt niet een heel klein bordje?’ jammert hij, maar mijn moeder is onverbiddelijk.

‘Nee, Kees. Jij hebt gekozen voor het noedeldieet. Je kent de regels.’

Kees baalt, maar hij heeft er inderdaad zelf voor gekozen.

‘Nou, waar wacht je nog op? Ga lekker noedels maken!’ lacht mijn vader, en hij houdt zijn bord omhoog. ‘Irma, kun je mij een beetje saté opscheppen?’

Kees zit balend te kijken, maar blijft wel aan tafel zitten. ‘Ik wil stoppen met het noedeldieet,’ zegt hij dan.

Mijn moeder kijkt op. ‘O ja, echt?! Maar dat betekent dat je maar één keer in de week noedels mag, hè?’

Kees knikt, ja dat weet hij. Vervolgens eet hij wel drie borden rijst met kipsaté, en na het eten wrijft hij tevreden over zijn buik. ‘Mmm... lekker.’

‘Ja, hè!’ zegt mijn moeder tevreden. En je zou denken dat-ie daarmee zijn lesje wel geleerd heeft, maar die nacht schrik ik toch weer wakker van zijn geknaag op de ongekookte noedels. Slimmerik...

Regel 2

Als iemand faalangst heeft,
dan mag diegene dat nooit
overbrengen op anderen!

Regel 2

‘Er is een nieuw meisje bij ons in de buurt komen wonen, Sarah heet ze,’ vertelt mijn moeder als ik na schooltijd in mijn rekenschrift zit te krassen.

‘O,’ zeg ik, ‘hoe weet je dat?’

Mijn moeder komt bij me zitten en zet haar kop thee op tafel. ‘Ik deed boodschappen en raakte aan de praat met de moeder van Sarah. Ze vertelde me dat Sarah faalangst heeft.’

‘Faalangst? Wat is faalangst?’ vraag ik, want ik heb daar nog nooit van gehoord.

‘Dat is dat je heel weinig zelfvertrouwen hebt en zo,’ zegt mijn moeder. ‘Best wel zielig dus voor Sarah. Zal ik anders vragen of ze een keer bij ons komt spelen? Dan kunnen jullie elkaar ontmoeten. Ze is van jouw leeftijd.’

Ik weet niet of ik daar wel zin in heb. ‘Hm...’ brom ik, en ik vraag me meteen af waarom mijn moeder mij altijd aan zielige kinderen koppelt.

‘Misschien is ze wel heel erg leuk en worden jullie vriendinnen,’ zegt mijn moeder met de stem die ze alleen maar gebruikt als ze iets van me wil.

‘Jij zegt net dat ze hele erge faalangst heeft en nu moet ik ineens haar vriendin worden!’ roep ik.

Maar mijn moeder is onverbiddelijk. ‘Ik vind dat je niet meteen iemand moet afwijzen omdat die ergens last van heeft. Jij hebt zelf hoogtevrees,’ zegt ze streng.

‘Hoogtevrees is toch iets heel anders dan faalangst!’ mopper ik terug. ‘Van hoogtevrees merk je niks als je niet op hoge plekken staat!’

Maar mijn moeder vindt dat Sarah best een keer kan komen spelen. ‘Ik maak wel een afspraak. Dat meisje moet toch ook een keer de kans krijgen om andere kinderen te ontmoeten,’ zegt ze vastbesloten.

Twee dagen later staat Sarah bij ons voor de deur. Ze heeft een vlecht en draagt een trui met konijntjes. Ze zegt niks als ik de deur opendoe, alleen een soort

half glimlachje alsof ze niet zeker weet of ze wel welkom is.

Mijn moeder groet Sarah met een overdreven lieve stem en daarna gaan we naar mijn kamer. Het is nogal ongemakkelijk, want Sarah kijkt vooral naar haar voeten en ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.

Na een tijdje probeer ik het toch maar. 'Wat wil je doen? We kunnen gamen, of verven, of we kunnen buiten iets doen?'

Sarah denkt even na. 'Heb je ook een puzzel met precies duizend stukjes?' vraagt ze.

'Eh... nee.'

'O. Dan verven misschien, maar ik verf alleen met geel,' zegt Sarah.

We verven zwijgend aan tafel, Sarah met alleen geel en ik met de andere kleuren omdat Sarah liever niet wil dat er andere mensen aan haar kwast zitten of aan haar verfpotje.

Na tien minuten zegt ze: 'Ik moet naar de wc, kun je misschien even meekomen?' Ik kijk verbaasd op. 'Meekomen naar de wc?' vraag ik.